

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1906/2022
22.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Радојчић, адвокат из ..., против туженог Јавно предузеће „Електропривреда Србије“ из Београда, као правни следбеник Привредног друштва „Термоелектране Никола Тесла“ ДОО Обреновац, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 1850/20 од 07.08.2020. године, у седници одржаној 22.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 1850/20 од 07.08.2020. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 1850/20 од 07.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужилаца од 16.12.2015. године и допуне од 08.01.2018. године за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5957/10 од 15.11.2011. године. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно накнаде трошкове поступка по предлогу за понављање поступка у износу од 69.000,00 динара.

Против наведеног решења тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

С обзиром на то да је поступак у овој правној ствари правноснажно окончан у време важења Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04 и 111/09) то се у поступку по предлогу за понављање поступка примењују одредбе тог закона, сходно одредби члана 506. став 1. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 87/18).

Одлучујући о ревизији тужилаца у смислу члана 399. у вези члана 412. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5957/10 од 15.11.2011. године, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Обреновцу ПП 215/09 од 24.03.2010. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да им на име неисплаћене увећане зараде за рад у сменама за период од 23.03.2005. године до 01.12.2006. године, исплати појединачне месечне износе у вредности и за период са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, као и да се тужени обавезе да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 577.500,00 динара. Тужиоци су 16.12.2015. године, преко пуномоћника поднели предлог за понављање правноснажно окончаног поступка позивајући се на одредбу члана 422. став 1. тачка 6., 8. и 9. Закона парничном поступку, налазећи да се стекла могућност за употребу нове одлуке ВКС Рев2 57/15 од 09.04.2015. године, донете по истом захтеву. Тужиоци су у поднеску од 08.01.2018. године, поред напред назначеног разлога за понављање поступка истакли и разлог утврђен чланом 422. став 1. тачка 11. ЗПП прилажући одлуку Уставног суда Србије Уж 2069/12 од 06.02.2015. године.

Другостепени суд је одбио као неоснован предлог за понављање поступка налазећи да нису испуњени услови из члана 422. став 1. тачка 6. ЗПП уз образложење да решење ВКС Рев2 57/2015 од 09.04.2015. године, на које се позивају тужиоци у предлогу није донето пре окончања поступка чије се понављање тражи, да исто није донето међу истим странкама и да назначеним решењем није правноснажно одлучено о захтеву странака у поступку, па са тих разлога нису испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 422. став 1. тачка 6. Такође, питање да ли су тужиоци обављали рад у сменама или у турнусу није претходно питање већ о том питању одлучује првостепени суд у оквиру своје надлежности, тако да то што је у решењу ВКС Рев2 57/2015 од 09.04.2015. године, исказан другачији правни став од става Апелационог суда, не значи да је на другачији начин решено претходно правно питање на коме је одлука заснована, већ се ради о промени ставова судске праксе по том питању, што не представља разлог за понављање поступка у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 8. ЗПП. Другостепени суд је одбио као неоснован предлог за понављање поступка налазећи да нису испуњени ни услови из члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП јер је правноснажна одлука којом су одбијени њихови захтеви донета уз правилну примену материјалног права. У образложењу побијане одлуке наводи да се сазнање за решење од 09.04.2015. године на које се тужиоци позивају у предлогу не представља разлог за понављање поступка у смислу члана 422. тачка 9. ЗПП (а не представља ни нови доказ у смислу истог члана).

У конкретном случају, по оцени тужилаца као предлагача, промена става у одлучивању о истоветним тужбеним захтевима представља нову чињеницу и могућност да је употребе као нови доказ на основу кога би за њих могла бити донета повољнија одлука да је употребљена у ранијем поступку. Исто тако, тужиоци се позивају на Одлуку Уставног суда Уж 2069/12 од 06.02.2015. године, у којој је утврђено да је подносиоцима уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава РС, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена .

Правно становиште тужилаца се не може прихватити.

Према члану 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Чланом 422. став 1. тачка 11. ЗПП, прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити, ако је, у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, разлози које тужиоци као подносиоци предлога, наводе не могу бити основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Промењен правни став у касније донетим одлукама апелационог суда или Врховног касационог суда, донетим у одлучивању у истоветним чињеничним и правним ситуацијама, не представља нову чињеницу или нови доказ на основу кога би за странку могла бити донета повољнија одлука да је та чињеница или доказ била употребљена у ранијем поступку. Тачније, наведена околност промене правног става, није разлог прописан у члану 422. ЗПП из којег се може поновити правноснажно окончан поступак. У члану 422. став 1. тачка 11. ЗПП као разлог за понављање поступка прописана је одлука Уставног суда, а не и одлуке апелационих судова и Врховног касационог суда, када се постојећа пракса мења и право другачије тумачи. Међутим, у одлуци Уставног суда Уж 2069/12 од 06.02.2015. године, на којој тужиоци заснивају свој предлог за понављање поступка, усвојена је уставна жалба тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5957/10 од 15.11.2011. године и утврђено да је подносиоцима уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава РС, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. Из садржине ове одлуке (којом се указује на образложење из одлуке Уж 575/11 од 21.03.2013. године) следи да је Уставни суд изразио схватање да тужиоци у конкретном случају нису радили у сменама како то тврде, те сама чињеница што је Апелациони суд у Београду донео различиту одлуку у односу на одлуке Окружних судова у Новом Саду, Ужицу и Пироту је створила правну несигурност код подносиоца уставне жалбе, али да оспореним пресудама материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе. Уставни суд даље налази да оспореном пресудом Апелационог суда у Београду материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе – овде тужилаца, односно да оспорена пресуда заснована на уставно-правној прихватљивој примени меродавног права. Дакле, из саме одлуке Уставног суда на коју се тужиоци позивају као основ за понављање поступка произлази да је правноснажна одлука којом су одбијени њихови захтеви донета уз правилну примену материјалног права.

Следом наведеног, другостепеном одлуком је правилно одбијен предлог тужилаца за понављање правноснажно окончаног поступка, јер ниједан од услова за понављање правноснажно завршеног поступка није испуњен.

Због тога, није испуњен услов за понављање поступка ни из члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09).

Из наведених разлога не постоји основ за понављање правноснажно окончаног поступка у овој парници, па је Врховни касациони суд одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић